

BELOFTE MAAKT SCHULD

Lees ook van Sarah Pinborough:

Wat jij niet ziet

Sarah Pinborough

Belofte maakt schuld

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Cross her heart*

Oorspronkelijk uitgegeven door: HarperCollinsPublishers Ltd, Londen 2018

© Sarah Pinborough, 2018

© Vertaling uit het Engels: Els van Son, 2018

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2018

Omslagontwerp: Loudmouth, Utrecht

© Omslagbeeld: Federico Marsicano

Foto auteur: © Doselle Young

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5450 8

ISBN 978 90 443 5451 5 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veeleenvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Irvine, bedankt voor het vertrouwen!

1

ERNA

HIJ

Bitch.

Hij knijpt zo hard in het vel papier dat hij in zijn handen houdt dat sommige zorgvuldig geschreven zinnen in de kreukels verdwijnen en andere juist naar voren springen, om hem te treiteren.

Ik trek het niet meer.

Je bent te woedend.

Ik ben bang voor je.

Ik hou niet meer van je.

De wereld lijkt te trillen op zijn grondvesten en hij ademt moeizaam terwijl hij de laatste regels leest.

Ga niet achter me aan. Probeer me niet te vinden. Probeer ONS niet te vinden.

Hij leest de woorden drie keer voordat het echt tot hem doordringt: ze is weg. Ze zijn weg. Hij weet dat het zo is – hij kan de ongewone stilte in huis haast voelen – maar toch rent hij de kamers door en rukt hij overal kasten en laden open. Leeg. Er is nergens een spoor van haar. Geen paspoort of rijbewijs, geen van de belangrijke dingen die bij haar leven horen.

Ga niet achter me aan.

Hij keert terug naar de keukentafel, knijpt de brief tot een prop, haar woorden in zijn gebalde vuist verstikkend. Ze heeft gelijk. Hij is woedend. Furieus. Er laait een verzengende hitte in hem. Hij staart door het raam naar buiten, met de samengeknepen prop papier klam in zijn zweterige hand. Wodka. Hij moet wodka hebben.

Terwijl hij drinkt, ontkiemt er in de duistere krochten van zijn brein een plan dat langzaam vorm krijgt.

Ze heeft het recht niet hem dit aan te doen. Niet na alles.

Ze zal ervoor boeten, hij maakt haar kapot.

DEEL EEN

2

NU

LISA

‘Gefeliciteerd met je verjaardag, lieverd,’ zeg ik vanuit de deuropening. Het is pas halfzeven en ik ben nog helemaal wazig van de slaap, maar in mijn keuken bruist het al. De energie golft me tegemoet. Pubers. Ik herinner me niet ooit zelf zo levenslustig te zijn geweest. Zo vol hoop en vertrouwen. Het voelt goed.

‘Je had niet hoeven opstaan, mam. En we moeten weg, trouwens.’ Ze glimlacht als ze naar me toe komt om me, in een wolk van appelshampoo en zoete deodorant een kus op mijn wang te geven, maar ze ziet er moe uit. Misschien doet ze te veel. De toetsweek komt eraan en met een paar keer per week zwemtraining ’s avonds, afspreken met vriendinnen en school, zie ik haar nauwelijks meer. Wat natuurlijk zo hoort. Dat hou ik mezelf steeds voor. Ze wordt groot. Dat ze mij ontgroeit, hoort daarbij. Ik moet leren loslaten. Het is alleen zo moeilijk. Het is zo lang ‘wij tweetjes tegen de rest van de wereld’ geweest. En nu ligt die wereld binnen haar eigen handbereik.

‘Mijn dochter wordt niet elke dag zestien,’ zeg ik terwijl ik water opzet en haar een knipoogje geef. Ze rolt met haar ogen naar Angela en Lizzie, maar ik weet dat ze het fijn vindt dat ik nog steeds opsta om haar uit te zwaaien naar school. Ze is heel volwassen, maar ook nog mijn kleine meid. ‘En trouwens,’ voeg ik eraan toe, ‘ik heb vandaag die belangrijke presentatie op mijn werk, dus ik moest wel vroeg op.’

Er komt een berichtje binnen op een telefoon. Drie hoofden buigen zich omlaag om op een schermpje te kijken en ik draai me om naar de fluitketel. Ik weet dat er een jongen in Ava’s leven is. Courtney. Zou dat hem zijn?

Ze heeft me nog niets verteld over hem, maar ik heb vorige week een appje van hem zien binnenkomen toen ze haar telefoon op de keukentafel had laten liggen – wat overigens uiterst zelden gebeurt. Vroeger checkte ik haar telefoon zo nu en dan als ik de gelegenheid had, maar nu heeft ze hem beveiligd met een wachtwoord, en hoewel ik het vreselijk vind te moeten erkennen, verdient ze haar privacy en moet ik leren op het verstandige gedrag van mijn dochter te vertrouwen.

‘Wil je je cadeautjes nu of vanavond bij Pizza Express?’ vraag ik.

Ava houdt een paar kleine cadeautjes in haar handen, waaruit kleurig tissuepapier piept, maar ze laat me niet zien wat haar vriendinnen haar hebben gegeven. Misschien doet ze dat straks nog wel. Een paar jaar geleden was ze op me af gerend om alles te laten zien. Nu niet meer. De tijd vliegt. Bijna ongemerkt ben ik al bijna veertig en is Ava zestien. Nog even en ze staat op eigen benen.

‘Jodie staat buiten,’ zegt Angela terwijl ze opkijkt van haar iPhone. ‘We moeten gaan.’

‘Vanavond is prima,’ zegt Ava. ‘Ik heb geen tijd meer nu.’ Ze glimlacht me toe, en het flitst door mijn hoofd dat ze een mooie vrouw wordt. Even voel ik een steek van verlies in mijn hart, dus focus ik me op het roeren in mijn thee en werp een blik op mijn presentatiesheets die nog op de keukentafel liggen, terwijl de meiden hun jassen, zwemspullen en schooltassen verzamelen.

‘Tot vanavond, mam,’ roept Ava over haar schouder als ze de gang in verdwijnen. Aan de vlag tocht voel ik dat de voordeur opengaat.

In een impuls haal ik twintig dollar uit mijn portemonnee en ren achter hen aan. ‘Ava, wacht!’ roep ik terwijl ik in mijn dunne ochtendjas en zwaaiend met het geld over het pad hol. ‘Voor jou en je vriendinnen. Neem maar een lekker ontbijtje voor de school begint!’

‘Dank je wel!’ Ava’s woorden worden meteen gevolgd door de bedankjes van de anderen, waarna ze de auto van Jodies moeder induiken, met Jodie, klein en blond, achter het stuur.

Ik blijf bij ons hek staan om ze na te kijken. Ze zitten nog maar nauwelijks, als Jodie het gaspedaal al intrapt. Ik krimp licht ineen terwijl ik hen uitzwaai. Ze scheurt zo snel weg dat ze niet in haar spiegels kan hebben gekeken. Heeft Ava haar gordel wel om, vraag ik me ongerust af. Typisch voor mij. Altijd bezorgd. Maar ze beseffen niet hoe kostbaar het leven is.

Hoe kostbaar zij zijn. Waarom zouden ze ook? Op die leeftijd... *Sweet sixteen* met hun zorgeloze leventjes.

Het is het begin van de zomer, maar de hemel is donkergrijs en er dreigt weer regen. Het is fris buiten. Ik blijf staan totdat Jodie de hoek om is en wil weer terug naar de warmte in huis als ik achter me, vlak bij de bocht in de straat, een auto geparkeerd zie staan. Er gaat een schok door me heen. Het is een auto die ik niet ken. Donkerblauw. Die heb ik hier nooit eerder gezien. Ik weet precies wie welke auto heeft in deze de straat. Het is een gewoonte geworden om dat soort dingen te weten. Maar deze auto ken ik niet.

Mijn hart bonkt in mijn borstkas, als een opgesloten vogel die tegen het raam aan fladdert. Ik sta als aan de grond genageld, niet omdat ik verlamd wordt door de twijfel tussen vechten of vluchten, maar door een kille angst. De motor van de auto staat uit en er zit iemand achter het stuur. Zwaargebouwd. Ik ben te ver weg om zijn gezicht te kunnen zien. Kijkt hij naar mij? De gedachten razen door mijn hoofd en ik hap naar adem.

Dan, op het moment dat de paniek me dreigt te overspoelen, komt er een eindje verderop in de straat een man een huis uit. Hij steekt zijn hand op naar de man achter het stuur en probeert tegelijkertijd zijn jasje aan te trekken. De motor wordt gestart. Nu pas zie ik dat er iets op de zijkant van de auto staat: EEZYCABS.

Ik moet bijna lachen van opluchting. Bijna.

Je bent veilig, hou ik mezelf voor terwijl de taxi langsrijdt zonder dat de inzittenden zelfs maar een vluchtige blik op mij werpen. *Je bent veilig. Ava is veilig. Relax!*

Natuurlijk is dat gemakkelijker gezegd dan gedaan. Dat heb ik wel geleerd door de jaren heen. De angst laat je nooit echt los. Ik heb tijden waarin ik het verleden bijna kan vergeten, maar dan gebeurt er iets waardoor de oude angst weer opvlamt en ik besef dat die nooit zal verdwijnen, als een laag teer die zich heeft vastgehecht aan je binnenste. En de laatste tijd word ik geplaagd door een vage onrust, alsof er iets uit evenwicht is, iets wat ik in de gaten zou moeten hebben, maar niet zie. Misschien ligt het aan mij. Aan mijn leeftijd. Hormonen. Dat Ava al zo groot is. Misschien is het niks. Maar toch...

‘Een dubbeltje voor je gedachten!’

Ik hap naar adem, krimp ineen en lach dan zoals iedereen doet als hij

zich doodschrikt, ook al is dat helemaal niet grappig. Met mijn hand op mijn borst draai ik me om.

Mevrouw Goldman staat bij haar voordeur.

‘Gaat het?’ vraagt ze. ‘Ik wilde je niet aan het schrikken maken.’

‘Ja, sorry,’ zeg ik. ‘Ik stond gewoon te peinzen over wat ik vandaag allemaal moet doen. U kent het wel.’ Ik loop terug naar mijn eigen voordeur. Eigenlijk weet ik helemaal niet of mevrouw Goldman dat wel kent. Ze bukt voorzichtig om de melkfles van haar stoepje te pakken en ik zie dat ze even in elkaar krimpt. Hoe ziet haar dag eruit? Televisiekijken? Spelprogramma’s? *Lingo*? *Rad van Fortuin*? Haar zonen zijn ook alweer een tijd niet op bezoek geweest.

‘Volgens mij gaat het straks onweten. Kan ik boodschappen voor u meenemen? Ik moet toch naar de supermarkt, brood en dat soort dingen halen. Maar ik ben pas laat thuis vanavond, want na mijn werk ga ik eerst een pizza eten met Ava. Ze is jarig vandaag.’ Ik heb helemaal geen brood nodig, maar ik vind het een akelig idee dat mevrouw Goldman eruit moet in dit weer. Ze heeft last van haar heupen en het kan glad zijn met al die regen.

‘O, als het geen moeite is,’ zegt ze en ik hoor de opluchting in haar stem. ‘Dat zou heel fijn zijn.’

‘Prima.’ Ik glimlach en plotseling word ik overvallen door een gevoel van triestheid, hoewel ik niet helemaal begrijp waarom. Het is een soort empathie omdat ze zo kwetsbaar is. Triestheid om alle dingen die mensen voor zichzelf houden en niet uitspreken. Zoiets, in ieder geval. Ik luister terwijl ze haar boodschappen opsomt. Het lijstje zou een samenvatting van haar eenzaamheid kunnen zijn. Alles precies voldoende voor één persoon. Ik zal er een cakeje bij doen. Een klein cadeautje. Ik moet dit weekend eigenlijk even bij haar langsgaan voor een kop thee. Haar dagen moeten voorbijkruipen en het is zo gemakkelijk de eenzame mensen om je heen niet op te merken. Ik kan het weten. Ik ben lang eenzaam geweest. En op een bepaalde manier ben ik dat nog steeds. Ik probeer aardig te zijn tegen eenzame mensen tegenwoordig. Ik heb geleerd dat aardigheid belangrijk is. Wat is er in wezen verder nog?

Nu PKR een filiaal heeft geopend, zijn wij van de eerste vestiging verhuisd naar een kleiner en stijlvoller kantoor. Hoewel het nog even duurt voordat

Simon Manning arriveert, ben ik als ik om acht uur aankom op mijn werk al misselijk van de zenuwen en trillen mijn handen nerveus. Ik hou mezelf voor dat het gewoon vanwege de presentatie is, maar dat is onzin. Het is ook vanwege Simon Manning. Simon is in een soort vreemd niemandsland terechtgekomen tussen nieuwe cliënt en iets anders. Een flirt. Er is aantreking. De manier waarop hij naar me kijkt is veranderd. En ik weet niet hoe ik ermee moet omgaan. Mijn hoofd zoemt ervan.

‘Dit is voor jou.’

Ik kijk op van mijn presentatie, die ik nog eens goed doorneem. Marilyn steekt een doosje met drie bonbons naar me uit. ‘Om je succes te wensen. En dit,’ ze haalt haar andere hand achter haar rug vandaan, ‘is voor als het je is gelukt hem binnen te halen.’ Ze laat me een eenpersoonsflesje bubbels zien.

Overspoeld door een warm gevoel grijns ik haar toe, dankbaar voor Marilyn als collega. ‘Nou, als het me lukt, ja. Ik weet dat hij ook met andere recruiters heeft gesproken.’

‘O, maak je geen zorgen. Als je het verpest, heb ik nog een fles wodka in mijn la.’

‘Goh! Bedankt!’

‘Waar heb je anders beste vriendinnen voor?’

Het fijne van de kantoortuin waarin we nu werken is dat mijn bureau tegenover dat van Marilyn staat; we vormen een klein eilandje. Marilyn heeft de hele opstelling hier bedacht en het werkt goed. Ze heeft oog voor dat soort zaken, misschien omdat ze al zo lang met een aannemer is getrouwd.

‘Moet je Toby zien,’ zegt ze met een knikje naar de andere kant van de ruimte. ‘Hij voelt zich helemaal in zijn element met die nieuwe meiden.’

Ze heeft gelijk. Vanaf onze bureaus kijken we toe hoe hij het haantje speelt. De nieuwe meiden zijn vermoedelijk allemaal onder de vijftientig, dus lijkt Toby met zijn dertigste in hun ogen vast een wereldwijze oudere man. Hij doet in ieder geval zijn best om zo over te komen. Ademloos, nerveus gegiechel zweeft onze kant op als hij blijkbaar iets enorm grappigs zegt tijdens zijn uitleg over het fotokopieerapparaat.

‘Ze worden wel wijzer,’ zeg ik. In ieder geval betekent het voor ons een tijdje entertainment. Het is prettig om hier op mijn werk te zitten, onder de felle tl-lampen, in mooie kleren, in de uniformiteit van de eendere bureaus

en rode bureaustoelen. Mijn kortstondige paniek van die ochtend vervaagt erdoor als de restanten van een kwade droom.

Om negen uur roept Penny, onze grote leider en de PK van PK RECRUITMENT, ons allemaal bijeen. We verzamelen ons in een halve cirkel voor haar kantoor. Marilyn en ik staan een beetje achteraf, als schaapherders, of kinderjuffen.

Ik mag Penny. Ze is daadkrachtig en efficiënt en heeft geen behoefte aan te familiale banden met haar personeel. Ik werk hier al ruim tien jaar en ik geloof niet dat wij samen ooit iets sociaals hebben gedaan, alleen wij tweeën. Marilyn vindt dat vreemd, maar ik niet. Ik wil haar helemaal niet goed kennen. Hoewel ze ongeveer even oud is als ik, is ze mijn baas. Ik wil niet dat ze probeert een vriendin te worden. Daar zou ik me ongemakkelijk bij voelen.

‘Het doet me veel plezier om nu eindelijk onze nieuwe teamleden te kunnen verwelkomen,’ begint ze. ‘Ik ben heel blij dat Emily, Julia en Stacey ons team komen versterken en hoop dat jullie het heel erg naar je zin krijgen hier.’

De drie jonge meiden, gebruind en vol in de make-up, stralen en wisselen blijde blikken met elkaar uit. Ik hoop dat ze net zo aardig tegen elkaar blijven als ze vandaag zijn. Ik ken Marilyn al vanaf mijn eerste werkdag en zou me mijn leven zonder haar niet kunnen voorstellen. Ze is niet alleen mijn collega, maar ook mijn beste vriendin en mijn remedie tegen de eenzaamheid.

‘Verder wil ik Toby, Marilyn en Lisa ontzettend bedanken omdat ze het fort zo uitstekend hebben bewaakt in deze overgangsperiode. Marilyn en Lisa werken al jaren bij PKM. Dus als je iets niet weet, vraag het hun! Ze weten waarschijnlijk meer van dagelijkse zaken hier dan ik.’

Marilyn glimlacht als we door nieuwsgierige ogen worden opgenomen, terwijl ik naar de grond staar en het liefst heb dat ze ermee ophouden. Had ik Marilyn's zelfverzekerdheid maar. Ze raakt door niets uit haar evenwicht en kan alles aan.

‘In ieder geval trakteer ik om elf uur op taart in de keuken en na het werk voor iedereen die dat wil op een drankje in de Green Man op de hoek. Ik hoop natuurlijk dat jullie allemaal meegaan.’

Dan verdwijnt ze weer in haar kantoortje en verspreidt ons kleine groepje

zich. Ik werp een blik op de klok en zie dat het nog steeds een hele tijd duurt voor Simon hier zal zijn. Het dringt weer ten volle tot me door hoe belangrijk deze afspraak is. Al mijn gedachten over die belachelijke aantrekkingskracht verdampen. Mijn maag speelt op en ik adem een paar keer diep in. Ik kán het, hou ik mezelf voor, maar ik geloof het maar half. Dit móét lukken. De commissie alleen al is alle zenuwen waard, en een hogere jaarlijkse bonus zit er dan ook dik in. Misschien zelfs een loonsverhoging. Ik moet gaan sparen voor als Ava naar de universiteit zou willen. Ik ben vastbesloten haar te steunen en zo veel mogelijk te voorkomen dat ze haar volwassen leven moet beginnen met schulden. Ik zal haar altijd tegen de wereld beschermen, waar ik maar kan.

Dat móét gewoon. Ik weet maar al te goed hoe afgrijselijk de wereld kan zijn.

3

AVA

Het is net zo heet en vochtig in het café als in de kleedhokjes van het zwembad: de ramen beslaan terwijl de zomerregen buiten tegen het glas klettert. Het kan me niet veel schelen dat het regent. Angela wel, omdat haar zorgvuldig steil gemaakte haar begint te kroezen zodra de eerste druppels vallen, maar ik lunch liever binnen, tenzij de zon buiten echt heet is. Ik lunchte altijd al binnen toen ik nog met Caz en Melanie omging, wat nu eeuwen geleden lijkt. Het is het enige wat ik mis. Angela is meer een buitenlucht-type, dus zitten we tegenwoordig meestal op de bankjes buiten. Maar niet in zo'n stortbui natuurlijk. Vandaag zitten we veilig binnen bij alle anderen.

‘Wat vind jij?’ vraagt ze. ‘Voor zaterdag? Naar Jodie als haar moeder werkt? We kunnen eerst naar de pub en dan een punch maken of zoiets. Zal ik vragen of de rest dat ook wil?’ Als ze haar dikke zwarte wenkbrauwen, die extra met potlood zijn aangezet, veelzeggend optrekt, kronkelen die over haar olijfkleurige gezicht. Ik zou mijn wenkbrauwen nooit zo kunnen aanzetten. Ik zou het potlood alleen maar over mijn hele gezicht uitsmeren. Angela is veel beter in dat soort dingen. Als ze zich helemaal optut, lijkt ze wel twintig. Terwijl ik honderdtwintig lijk, maar dan in kilo's. Ik ben het lelijke eendje van ons groepje. Dat weet ik. Alsjeblieft, laat me op een dag in een zwaan veranderen...

‘Ja, dat klinkt prima,’ zeg ik. ‘Als de anderen kunnen.’

Angela's duimen vliegen razendsnel over het beeldscherm van haar telefoon en ik weet dat de mijne over een minuut zal piepen als ze het bericht naar ons ‘My Bitches’-appgroepje heeft gestuurd. Die naam is bedacht door Lizzie. ‘We zijn tenslotte elkaars bitches,’ zei ze en dat hadden we lachend beaamd. Ze heeft gelijk. Ik kan me nauwelijks voorstellen dat ik nog niet eens een jaar bij de Larkrise Swimmers zit, dat ik ze pas een maand of tien

ken. Het voelt alsof we al ons hele leven vriendinnen zijn. Angela kende ik eigenlijk al eerder omdat we op dezelfde school zitten, maar alleen van gezicht: we zaten nooit bij elkaar in de les. En moet je ons nou zien. ‘My Bitches’. Ik moet er nog steeds om glimlachen. Maar toch vind ik ‘The Fabulous Four’ leuker. Zo noemt onze coach ons. En het klopt: samen zijn we ook ‘fabulous’. We winnen alles. Meteen bij de eerste training als viertal hadden we al een klik, als puzzelstukjes die op hun plaats vielen – los van elkaar niets, maar samen een prachtig plaatje.

Het maakt niet uit dat we niet op dezelfde scholen zitten. Eigenlijk is het zelfs leuker. Hebben we meer te kletsen. Angela en ik zitten op KEG, King Edward’s Grammar, Lizzie op de Hamus Academy – de ‘Anus Academy’ – midden in de stad, en Jodie zit in de bovenbouw van het Allerton College. Het lijkt haar niet uit te maken dat we jonger zijn dan zij. Niet dat een dik jaar nou zóveel jonger is, maar de bovenbouwers bij ons op school doen net of zij tien jaar ouder zijn of zo en kijken vreselijk op ons neer.

‘Lizzie is vóór,’ mompelt Angela terwijl ze op haar telefoon kijkt, alsof ik dat niet op mijn eigen telefoon kan lezen. ‘Jodie appt dat ze bijna zeker weet dat haar moeder niet thuis is, maar ze checkt het nog een keer.’

Dat is nóg een voordeel van een vriendin hebben die in de bovenbouw zit – de ouders zijn veel relaxter. Jodies moeder is interieurarchitect of zoiets en richt grote, chique huizen in. En ze heeft een vriend in Parijs. Het klinkt allemaal heel spannend, maar het belangrijkste is dat ze bijna nooit thuis is. Jodie heeft het huis haast altijd voor zichzelf.

‘Cool,’ zeg ik. Ik wil mijn Facebook checken, maar ik heb mezelf voor- genomen pas aan het einde van de lunch te kijken. In plaats daarvan prik ik wat in de koude resten van mijn gepofte aardappel. Mijn schouders doen pijn van de vlinderslag deze ochtend – niet mijn beste slag – en de gym-oefeningen van gisteravond. We trainen hard, maar ik heb het de laatste tijd een beetje verwaarloosd en dat voel ik. Ik moet mijn shit op orde krijgen of anders merken de anderen het of, erger nog, heeft het zijn weerslag op de prestaties van het team. Ik heb er altijd harder voor moeten werken om in vorm te blijven dan de anderen. Lizzie is van nature gespierd en rent als een gazelle. Jodie is klein, maar 1 meter 60, maar één en al spieren. Ze is lenig, fel en jongensachtig in haar badpak. En Angela heeft juist weelderige vormen. Haar eigen persoonlijke zwemvleugeltjes, zoals Lizzie

het noemt. Niet dat haar borsten haar in de weg zitten als ze door het water schiet. Al haar vrouwelijkheid verdwijnt zodra ze onder het wateroppervlak duikt. Ik weet niet goed hoe ik bij het clubje pas. 'Meer kont dan tiet' hoorde ik die zak van een Jack Marshall vorig semester over me zeggen – en het raakt me nog steeds als een dolk in mijn hart – en waarschijnlijk heeft hij een punt. Elk extra pondje gaat meteen op mijn heupen zitten en die zijn al zo fors, zelfs als ik nauwelijks iets eet.

'Maar niet tegen mijn moeder zeggen dat Jodies moeder er niet is,' zeg ik met een steek van schuldgevoel. Mijn moeder is zo beschermend, veel meer dan de andere ouders. Vroeger had ik daar niet zo'n erg in. We waren gewoon met z'n tweetjes – plus tante Marilyn – en ik weet dat ze verschrikkelijk veel van me houdt en ik hou ook van haar, maar ik ben nu zestien en het wordt tijd dat ik meer ruimte krijg, ruimte voor mezelf, net zoals mijn vriendinnen. Het is altijd: 'App me als je er bent'. 'App me als je vertrekt'. 'Ik kom je wel ophalen'. 'Nee, dat vind ik echt geen probleem'. Ik weet dat ze het goed bedoelt, maar geen van de andere ouders doet dat en ik schaam me er een beetje voor. Ik ben geen kind meer. Ik ben zowat een vrouw. En ik heb mijn eigen leven en mijn eigen geheimen.

Onze telefoons pingen weer en we lachen tegelijkertijd om Lizzies berichtje. Een gifje van een gigantische stijve pik.

'En? *Gonna do it?*'

Angela gaat altijd met zo'n raar Amerikaans accent praten als het over seks gaat. Ze bijt een stukje van haar donut af en onder het kauwen kijken haar bruine ogen me scherp aan.

Ik haal mijn schouders op, nonchalant, hoewel mijn hart overslaat. Ja? Ga ik het doen? Ik heb gezegd dat ik het ging doen als ik zestien was en ergens wil ik dat ook wel – of wilde ik dat ook wel – maar ik zie niet waarom het nu meteen moet. Maar Courtney is wel hot en heel anders en super-cool. Coole jongens vielen nooit op mij en ergens voel ik me nu een beetje verplicht om het met hem te doen. Hij is waarschijnlijk niet gewend dat hij moet wachten, hoewel we pas een paar maanden iets met elkaar hebben.

'Ik denk van wel,' zeg ik en Angela begint geestdriftig te grijnzen.

'O mijn god, ik wed dat hij superveel ervaring heeft. Dat is veel beter als het je eerste keer is.'

'Nou, tot nu toe is hij lang niet slecht.' Ik steek mijn tong uit, beweeg

die suggestief en schaamteloos, en geef haar een vette knipoog.

Ze gilt het uit, waardoor een stel meiden aan andere tafels zich omdraaien en ons aanstaren.

Ik zei het eigenlijk zomaar, een beetje voor de grap, maar ik weet dat ik, ja, dat ik het waarschijnlijk dit weekend wel ga doen met Courtney, gewoon, om het achter de rug te hebben. En bovendien hebben we alle andere dingen wel zowat gedaan, alleen dát nog niet. Maar ik ben niet meer zo weg van hem als in het begin, niet meer zo straalverliefd. Niet sinds... eh... de berichtjes. Ik heb een nieuw geheim tegenwoordig. Een geheim dat ik niet eens aan de meiden heb verteld. Dat kan ik niet. Het is iets wat helemaal van mij alleen is en waardoor Courtney en al zijn coolheid zijn veranderd in puberaal gedoe. Mijn nieuwe Facebookvriend. Iemand met wie ik echt kan praten.

De bel gaat, de lunchpauze is voorbij, en mijn hart begint sneller te kloppen. Ik heb het gehaald: een uur lang niet op mijn Messenger gekeken. Ik vind het niet prettig om dat in het bijzijn van Angela of de anderen te doen en ik heb mijn notificaties uitgeschakeld. Ons groepje heeft niet alleen sterke spieren, maar ook scherpe ogen. En we vertellen elkaar alles. Dus als ze horen dat ik een Facebookbericht binnenkrijg, moet ik dat laten zien. We zijn één.

Als Angela verdwijnt naar aardrijkskunde, ruim ik onze dienbladen op voordat ik naar Engels ga. Pas dan klik ik op Messenger. Mijn hart bonkt, maar er is niets. Geen nieuw bericht. Ik ben enorm teleurgesteld. Het is mijn zestiende verjaardag! Dat is een belangrijke gebeurtenis. Ik dacht dat hij dat ook vond!

Misschien later, zeg ik tegen mezelf terwijl ik mijn telefoon in mijn zak steek, vastbesloten om niet te veel van slag te zijn maar in hem te geloven, zoals hij zegt dat ik moet doen. Er komt later wel een berichtje.

LISA

Het is veel beter gegaan dan ik verwachtte en twee uur na het begin van de bespreking is de deal rond. Ik tril nog steeds op mijn benen, maar nu van trots, opwinding en opluchting dat ik het niet heb verpest. Met opgeheven hoofd neem ik Simon mee naar Penny's kantoor en iedereen draait zich naar ons om, zelfs Marilyn. Niet alleen omdat het duidelijk is dat ik het contract binnen heb en het een flink contract is, maar ook omdat Simon Manning een man is die je niet kunt negeren. Hij is knap, maar niet op de manier van Toby – het gladde makelaarstype met te veel aftershave en ieder haartje zorgvuldig op zijn plek. Simon hééft gewoon iets. Iets aantrekkelijks. Knap is eigenlijk niet het goede woord. Zijn neus staat een beetje scheef alsof die een paar keer is gebroken en hij heeft het brede lijf van iemand die vroeger veel aan rugby deed, maar nu wat minder – nog altijd fit hoewel hij er niet meer zo mee bezig is. Zijn haar is grijzend bij de slapen en hij straalt een zelfverzekerdheid uit die innemend en charmant is. Het kan ook niet anders dan dat hij veel zelfvertrouwen heeft, denk ik terwijl ik zijn hand schud om voorlopig afscheid van hem te nemen – en niet te veel probeer te genieten van zijn stevige handdruk – voor ik hem aan Penny overlaat. Hij opent binnenkort zijn vijfde hotel annex fitnessclub en kan weinig ouder zijn dan veertig, maar is al hard op weg een imperium op te bouwen.

Ik doe de deur van Penny's kantoor achter hem dicht en laat hen alleen. Ik voel dat ik straal, mijn huid gloeit ervan. Ik kan haast niet geloven hoe goed het is verlopen. Hij zoekt schoonmakers, bedienend personeel en hotelpersoneel en hij laat alles graag aan PKR – mij – over. Als ik toen ik hem benaderde had geweten dat hij zoveel mensen zocht zou ik hem meteen aan Penny hebben overgedragen; het is tenslotte háár bedrijf en dit is een belangrijke deal, misschien wel een van de grootste contracten die de firma

ooit heeft gehad. Ik ben zo blij dat ik dat niet wist. Ik was al zo nerveus toen ik dacht dat hij maar dertig werknemers zocht. Als ik had geweten hoeveel dat er in werkelijkheid waren, had ik een zenuwinzinking gehad. Maar het is achter de rug. En gelukt! Supergoed zelfs. Ik kan een glimlach niet onderdrukken als ik het gezamenlijke kantoor weer binnenkom.

‘O, ik probeer altijd naar mijn werk te lopen, waar dat ook is,’ zegt Julia, het nieuwe meisje met het bruine bobkapsel. ‘Dat houdt me in vorm.’

‘Goed gegaan?’ vraagt Toby terwijl hij naar me opkijkt en niet langer geïnteresseerd is in het gebabbel van Julia. Ik zie een glimp van jaloezie in zijn ogen. Hij is ambitieus en wil enorm graag scoren. Hij richt zich voornamelijk op de gladde IT-kanten, bedrijven die op zoek zijn naar grafisch ontwerpers of webbouwers met contracten voor één jaar en een salaris van tussen de vijftig- en zestigduizend pond. En ja, op die manier krijg hij waarschijnlijk een vettere commissie als hij iemand plaatst, maar het zijn ook banen die niet vaak voorbijkomen. Ik werk liever aan de andere kant van de markt. Ik help graag mensen aan een baan die ook echt een baan willen, wat voor baan dat ook is. Mensen voor wie het gevoel van eigenwaarde belangrijk is, dat je krijgt als er elke maand een zelf verdiend salaris binnenkomt. Ik ken dat. Uit eigen ervaring.

‘Meer dan goed, eigenlijk. Het blijkt om nogal een flink contract te gaan. Op z’n minst honderdvijftig mensen.’ Ik klink opschepperig en dat is het ook, maar ik kan het niet helpen. *Hoogmoed komt voor de val*, schiet het door mijn hoofd, maar ik gun mezelf één moment van glorie.

‘Wauw! Goed zo!’ Het is een van de nieuwe meisjes, Stacey, die dat zegt. Lang blond haar, kunstnagels. Het zou badinerend kunnen klinken, maar dat is niet zo bedoeld. Onder haar dikke laag make-up is ze nerveus, zie ik, ze doet haar best om erbij te horen, aardig gevonden te worden en te slagen in haar baan.

‘Dank je.’

‘Dat wordt trakteren vanavond!’ Julia.

‘Ik ben bang dat ik niet meega. Ik ben niet zo’n caféganger en mijn dochter wordt vandaag zestien. Dus neem ik haar mee uit eten.’

‘O! Da’s leuk,’ zegt ze. ‘Normaliter willen ze op hun zestiende alleen maar met hun vriendinnen zijn, toch? Ik tenminste wel, dat weet ik nog goed!’

Er is iets onaardigs in de manier waarop ze het zegt en het raakt me. Nogal zelfingenomen voor haar eerste dag, vind ik.

Ik bekijk haar beter. Ze is niet zo jong als ik dacht, hoe goed ze ook haar best doet. Zeker ouder dan dertig. Botox waarschijnlijk.

‘We hebben een hechte band.’

Ze glimlacht: suikerklontjes gedoopt in cyanide, perfecte witte tanden die me doen denken aan een haai. Ze maakt me nerveus en dat ergert me.

‘Ik wil geen kinderen,’ zegt ze. ‘Ik ben veel te gefocust op mijn carrière. En ik zou ook nooit een alleenstaande moeder willen zijn. Petje af hoor!’

Het is een belediging verpakt in een compliment. Staceys ogen worden groot bij het horen van Julia’s onbeschaamdheid en Toby – degene natuurlijk die over mij heeft zitten roddelen – is zo verstandig om zijn ogen strak op het scherm gericht te houden alsof hij een enorm belangrijke e-mail heeft.

‘Gelukkig is Lisa een *superwoman*, ze kan alles aan. En meer. Was de rest van ons maar zo capabel als zij.’ Marilyn staat naast me. Een haaiëntandenlach tegenover een haaiëntandenlach en deze keer krimpt Julia een heel klein beetje in elkaar. ‘Lunch?’ stelt Marilyn voor. Ze kijkt me aan alsof de anderen niet bestaan, alsof het lastige vliegen zijn die ze al heeft weggeslagen.

‘Er zit er altijd eentje tussen,’ mompelt ze als we onze jassen en handtassen pakken. ‘In elk groepje vrouwen. Er is er altijd eentje die je in de gaten moet houden, altijd eentje voor wie je moet oppassen. Maar gelukkig is nu al duidelijk wie dat is.’ Over haar schouder werpt ze een donkere blik op Julia.

Waarom moet er altijd eentje tussen zitten? vraag ik me af. *Waarom kan het niet gewoon leuk zijn?*

‘En hij is nog superaanrekkelijk ook!’ Marilyn heeft onze drankjes in haar handen, twee glazen prosecco, en ik het bestek terwijl we aan een hoektafeltje gaan zitten. ‘Op een ongepolijste manier. En het is overduidelijk dat hij je leuk vindt. De manier waarop hij naar je keek toen hij achter je aan door het kantoor liep.’

‘O, hou op,’ zeg ik.

‘Ik snap niet waarom je er niet gewoon voor gáát.’

‘Ja hoor, dat zou Penny fantastisch vinden: privé en zakelijk door elkaar halen. En trouwens, het is sowieso een “nee”.’

Ze bekijkt me peinzend. De afwezigheid van een man in mijn leven komt op z'n minst één keer per jaar serieus ter sprake, naast alle losse opmerkingen waarmee ze de rest van de tijd onze gesprekken kruidt. Ik vraag me af of dit weer een indringend vraaggesprek gaat worden. Gelukkig niet. Ze heft haar glas en zegt: ‘Proost en gefeliciteerd!’

We klinken en nemen een slokje van onze bubbels. Ik hou van de manier waarop champagne in je mond bruist. Ik drink veel liever tijdens de lunch, dan blijft het tenminste altijd bij één glas.

‘O, trouwens, voor ik het vergeet.’ Ze buigt zich voorover en rommelt in haar enorme tas. ‘Ik heb iets voor Ava.’ Ze haalt een klein pakje tevoorschijn. ‘Van Richard en mij. Mijn god, ik kan nauwelijks geloven dat ze al zestien wordt vandaag! Waar zijn al die jaren zo gauw gebleven? Als zij al zestien is, hoe oud zijn wij dan wel niet?’

‘Oud,’ zeg ik, maar met een glimlach. Ik neem nog een slok. ‘En jij bent zelfs nog een jaar ouder dan ik.’

Ik neem het pakje aan en stop het in mijn tas. Ik ben niet de enige die het geluk heeft Marilyn te kennen. Ava ook.

Ik heb mijn ontbijt overgeslagen omdat ik zo zenuwachtig was en hoewel ik nog niet eens een half glas op heb, stijgt de alcohol me al naar het hoofd. De spanning in mijn schouders begint te zakken. Dan zie ik Marilyns gezicht en weet ik wat er komt. Ik was te snel met denken dat ze vandaag niet zou gaan graven in mijn verleden.

‘Nog iets van Ava’s vader gehoord?’

‘Nee.’ Ik zet mijn stekels op, ook al vraagt ze het heel voorzichtig. Ze weet hoe ik reageer op dat soort vragen. Dit is nog een conversatie die naar mijn zin te vaak voorbijkomt. ‘En ik verwacht ook niks.’

‘Ik dacht gewoon, nou ja, omdat zestien wel een mijlpaal is.’

‘Nou, dat heb je dan verkeerd gedacht.’ Ik moet van onderwerp veranderen. ‘Maar vertel eens, hoe gaat het met jóú? Je leek een beetje stil gisteren. Een beetje uit je doen. Is alles oké?’

‘Ik had hoofdpijn, niks aan de hand. Je weet dat ik daar af en toe last van heb.’ Ze richt haar blik op de serveerster die naar ons toe komt met het eten. Ontwijkt ze mijn ogen? Het is niet de eerste keer dat ze hoofdpijn heeft de laatste paar maanden.

‘Misschien moet je eens naar de dokter.’

‘En misschien moet jij maar eens op een date met meneer Manning.’

Ik kijk haar geërgerd aan.

‘Oké, oké. Sorry. Maar Ava is bijna volwassen. Jij moet meer aan jezelf denken, een eigen leven opbouwen.’

‘Kunnen we het niet gewoon hebben over hoe briljant ik ben?’ Ik probeer op een luchtiger onderwerp over te stappen en ben blij als de serveerster onze broodjes op tafel zet en onze gedachten afgeleid worden door het eten. Hoe kan ik ooit iets aan Marilyn vertellen? Ze weet dat het geen onenightstand was zoals ik heb gelogen tegen Ava, maar ze weet de waarheid niet. De hele waarheid. Die zou ze nooit begrijpen. Marilyn met haar fijne leventje, haar fantastische man, haar prachtige huis, haar goede baan – gelukkige, lieve Marilyn. Als ik het haar zou vertellen zou ze heel anders tegen me aankijken. Begrijp me niet verkeerd. Ik wou dat ik het haar kon vertellen. Ik heb gedroomd dat ik het haar vertel. Soms liggen de woorden me op de tong en wil ik ze het liefst uit mijn mond laten vallen, maar ik moet ze weer inslikken, onderdrukken als omhoogkomende gal. Ik kan het niet doen. Ik kan het gewoon niet.

Ik weet hoe snel woorden zich verspreiden. Ze vatten vlam en slaan pijlsnel over van de een op de ander, als een lopend vuurtje.

Ik kan het niet riskeren gevonden te worden.